

דברי חכפר

אנו יכולים לרפא מכת חרב,
אך לא מהלומה של הלשון

גיליון מס. 2906 * כב כסלו תשפ"ו * 12 בדצמבר 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

התליינים | ממשלה חובלנית | אפשר גם חבלנית

1. השבוע הסתובבו אנשי עוצמה יהודית בכנסת כמו טווסים כשהם מתהדרים בסמל חבל תלייה מזהב שענדו על דש ביגדם. מעין פרודיה על סמל החטופים הצהוב. וכל זה קורה לכבוד חוק עונש המוות לערבים שהם מעבירים בכנסת.
2. כדי לסבר את האוזן, להלן תיאור כל אחת משיטות ההוצאה להורג על פי מקורות המשנה והתלמוד:
3. סקילה: הנידון למוות נדחף ממקום גבוה (כעשר אמות), ואם לא מת מיד, עד ראשי היה לוקח אבן גדולה וזורק אותה עליו.
4. שריפה: היו משקים את הנידון בחומר הגורם למוות מהיר על ידי שריפה פנימית, ולא שריפה על המוקד כפי שהיה נהוג במקומות אחרים. התלמוד הבבלי פירש והגדיר את אופן הביצוע המדויק של שריפה כך: היו מכניסים את הנידון לתוך חומר צואה רך (כדי למנוע תנועה חריגה), כורכים מטפחת רכה סביב צווארו כדי לפתוח את פיו בעת החנק, ויוצקים לגרונו "בר עופרת" (מוט עופרת) שהומס רותח). (מוות בשיטה זו נחשב ל"מיתה יפה" מכיוון שהוא גרם למוות מהיר על ידי שריפה פנימית של הקרביים, מבלי להותיר סימני חבלה חיצוניים בגופה של הנידון, ובכך שמר על כבוד המת במידת האפשר).
5. הרג (סייף): ראשו של הנידון היה נערך בסייף (חרב), כפי שהיה נהוג בדרך כלל אצל מלכויות.
6. חנק: שיטה זו יועדה לעבירות שהתורה קבעה להן מיתה סתם. היו קושרים מטפחת סביב צווארו של הנידון ומושכים משני הצדדים עד שמת.
7. סנהדרין המוציאה משפט מוות אפילו פעם אחת בשבע שנים, נקראת "חובלנית", כלומר: סנהדרין החובלת בבריות, שכן דייני הסנהדרין צריכים להיות מתונים בדיון, ולהשתדל בדיני נפשות למצוא זכות לנידון. ישנה גם דעה, כי סנהדרין ההורגת אדם אפילו פעם אחת בשבעים שנה נקראת חובלנית בהצלחה לכולנו

בצילום: רגע של נוסטלגיה

השבוע היה יארצייט למדבָה, נלסון מנדלה

1. לפני כמה ימים ב-5 בדצמבר 2013, הלך לעולמו נלסון מנדלה לאחר מחלה ממושכת.
2. עוד לפני שמת הספיק לרפא את מולדתו מדינת דרום אפריקה ממחלה ממושכת וקשה הרבה יותר. מחלת הגזענות. ובלי עזרתו של ד"ר כריסטיאן ברנרד השתיל בה לב חדש ונקי מאפרטהייד.
3. ועצם העובדה שדרום אפריקה חולה עדיין במחלות אחרות, אין בה כדי להסתיר את תרומתו של האיש נלסון מנדלה להבראת המין האנושי מן הגזענות והעליונות הברוטלית של אלה המכנים עצמם 'בני הגזע הלבן' על אלה שנראים בעיניהם שונים ואחרים מהם.
4. היום ביארצייט של מנדלה, כאשר אני נזכר במנהיג השחור, אני מביט עלינו ונבהל ממה שנמצא עוד לפנינו כדי לרפא את הארץ החולה עד מאוד שלנו. מנדלה ישב ברובן איילנד 18 שנה. מרואן ברגותי יושב בכלא הישראלי משנת 2002. והוא ימשיך לשבת בכלא בגלל עיוורון מנהיגותי כרוני. כמה שזה מייאש.
5. אני זוכר שעם היוודע דבר מותו מירי רגב כתבה לנלסון מנדלה הספד חסר שחר, "נוגע ללב" ומגוחך להפליא. וכך היא כתבה: "נלסון מנדלה הוא מסוג המנהיגים שהעולם החופשי והנאור עוד יתגעגע אליו. נראה לעיתים כי הוא הקדים את זמנו. מנדלה היה סמל, מופת ודוגמא לסובלנות, לפעילות תקיפה אך לא אלימה ולדרך פעולה מיוחדת שגם הביאה להישגים רבים. הוא הצליח לשלב בין חזון ומעש, להפוך את החלום למציאות ולהביא לשחרורו של עם שלם. הוא שהה שנים רבות בכלא בשביל הרעיון- החלום לדיווח וחופש. גם בתאו הקטן הוא מעולם לא ויתר על חלומותיו להביא לדו קיום בין שחורים ללבנים. מנדלה פרץ את הדרך והוביל לחיבורה מחדש של מדינה שסועה. גופו

אמנם נדם, אבל רעיונותיו עודם חיים ומנחים את דרכנו".
 כן ממש, רעיונותיו מנחים את דרכה. אבל ברגותי טרוריסט .

6. את הדברים שלמטה כתבתי כאשר נודע לי שמת:

נלסון מנדלה עכשיו חפשי כפרפר והוא כבר
 לעולם לא ישכח את המסע הארוך שהחל בכלא,
 ואיר שהחרות נאגרה בו לאט כמו טפות אינפוזיה של ארץ רוח.

נלסון מנדלה שבנאום ההכתרה שלו חיך בבישנות ואמר לנו:
 "...הפחד העמק ביותר שלנו, איננו הפחד מחסר יכלת.
 הפחד העמק ביותר שלנו הוא הידיעה שעצמתנו אינה
 נתנת למדידה. האור ולא הצד האפל שבו הוא שמעורר בנו חרדות".

היום כשהדהדה בשורת מותו, אנחנו מבטיחים לזכר בחשכה
 ההולכת ועוטפת את חיינו בעמק הבכא הזה, שאת האור
 שבקצה המנהרה בראו אנשים כמו נלסון מנדלה שידיעו שאין שום
 אור בקצה המנהרה אשר לא הם יהיו אלה אשר יביאו אותו.
 ואז הם הלכו והאירו את מנהרת החיים האפלה באור יקרנות,
 שפמו כוכב שגוע ומת ברקיע, המשיך עוד לזהר זמן רב אחרי לכתו.

נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים

1. חה"כ לשעבר ממפלגת דגל התורה יצחק פינדרוס אמר בפעם הראשונה לפני שנתיים שקהילת הלהט"ב מסוכנת למדינה - יותר מחמאס וחזבאללה. ומאז חזר לאחרונה על דבריו הנוראים האלה מספר פעמים, שמוכחות יותר מכל, עד כמה האיש הזה איננו מתפתח עם הזמן ומצליח להגיע לנאורות מסוימת ומרפאת. לכן בחרתי להקדיש את המאמרון הקטן הזה דווקא לאיש הבור והנחשל הזה. אולי אם יקרא ימצא קצת אהבה להאיר בה את תפיסת העולם החשוכה והמסוכנת שלו.
2. וְיִהְיֶה כְּכֹלְתּוֹ לְדַבֵּר אֶל שְׂאוֹל וְנָפֹשׁ יְהוֹנָתָן נִקְשְׁרָה בְּנֶפֶשׁ דָּוִד; וַיֹּאחֲבוּ (וַיֵּאָהֲבוּ) יְהוֹנָתָן כְּנֶפֶשׁוֹ. וַיִּקְחֵהוּ שְׂאוֹל בַּיּוֹם הַהוּא וְלֹא נָתַן לְשׁוֹב בֵּית אָבִיו. וַיִּכְרֹת יְהוֹנָתָן וְדָוִד בְּרִית בְּאֹהֲבָתוֹ אֹתוֹ כְּנֶפֶשׁוֹ. ד וַיִּתְּפֹשֶׁט יְהוֹנָתָן אֶת הַמַּעֲלִיל אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתְּנֵהוּ לְדָוִד; וַיִּמְדֵּיו וְעַד חֲרָבָו וְעַד קִשְׁתּוֹ וְעַד חֶגְרוֹ. (שמואל א פרק י"ח)
3. עם כל הניסיונות לעקוף את סיפור האהבה המופלא המופיע במקורותינו, אי אפשר להתעלם מהעובדה שדוד ויהונתן אהבו איש את רעהו ללא בושה וללא מורא מבצלאל סמוטריץ' אחד שעתיד לערוך מצעד בהמות בירושלים כפרודיה למצעד הגאווה. סיפור אהבתם של דוד ויהונתן הוא יפה, עדין ומכמיר לב. סיפור אהבה עוצמתי כזה לא יקרה שוב במקורותינו עד שריש לקיש ורבי יוחנן היפה יפגשו בירדן וישירו איש לרעהו "כוחך לתורה. יופיך לנשים". אכן עזה כמוות אהבה.
4. ואיך, איך יבכה לו דוד ליהונתן כאשר ימות. ואיך כאשר ימות יזעק דוד אל עבר דמותו ההולכת ונעלמת של יהונתן אל בין צללי הזיכרון, את המשפט שמהדהד עד היום, בכל פעם שמישהו מנסה ליטול את הלגיטימיות של אהבת גברים, אהבה מלאת עוצמת אמת המבטאת געגוע אל הנעדר האולטימטיבי: צר לי עליך אחי יהונתן נעמתי לי מאד; נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים. וכל המוסיף גורע.
5. גם המשורר הידוע מתור הזהב של יהדות ספרד, ר' שלמה אבן גבירול שהיה מגדולי המשוררים שקמו בספרות העברית לדורותיה, לא טמן ידו ואל שירי החול שלו התגנבו מספר שירים הומו ארוטיים. כמו זה שהבאתי כאן. ואני יודע שלא יעבור הרבה זמן עד שמישהו יגיב בחרון גדול שלא הבנתי את השיר של שלמה אבן גבירול. ושהוא בעצם שיר אהבה לאלוהים. נו טוב. תמיד יימצאו לנו אנשים טובים שמדחיקים ומכחישים. אז חבר כנסת לשעבר יצחק פינדרוס כל הטוב הזה בשבילך ואידך זיל גמור.

צבי חשוק אשר רבים חלליו | ר' שלמה אבן גבירול שירי חול

צְבִי חֲשׁוֹק אֲשֶׁר רַבִּים חָלְלִיו/ וְלִיבוֹת כָּל-מֵתִי מוֹסֵר נְשָׁלְלִיו
יִפֶּה מִרְאָה וּמִטִּיב קוֹל לְנֶגֶן/ וְעַת יָנוּב דְּבֶשׁ יִטֵּף בְּמִלְּיוֹ

הביאני לחדרי אהבתו/ וטבעתי במעמקי צלליו
אשר שלח כתב רקם בידו/ פרקיע בכוכביו וחיליו

למי אלה ואהיה לו לעבד/ וכעפר למתחת נעליו
ומי ישלח כאלה הפנינים/ ואלך ואבקש את שביליו
והעפר לנגדי יעמד אז/ ואשמע כחלילים קול נבלי
ואלך אל מקום תבל ונגהה/ ואמשך ואחז בחבלי
בטרם יעמד שמש והיום/ הלא יפנה וינטו צלליו
ונתעלס ביחד באהבים/ ואולם הזמן יטש אמליו
וימציא אל מנוחה לעבדיו/ ויניח בחסדו לעמליו.

6. בצילום: דוד ויהונתן של האמן עדי נס

פינת הקריקטורה השבועית: אפילו באני נס על נפשו | צער בעלי חיים ממש

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של
אלק, אורן, אלדד, גילי דרור והמשפחות
עם פטירת אחיו של אלק

ניק קולינס ז"ל

שנפטר בלונדון

שולחים ניחומים

בשבוע שעבר במקום לכתוב, ביליתי חמישה ימים בירושלים. שני לילות לנו במלון חדש במושבה הגרמנית, בה עברו עלי ימי ילדותי. את המושבה הגרמנית אי אפשר להכיר. בניינים רבים וגדולים נבנו בשטחים הפתוחים, אבל לא מעט מהבניינים הישנים של הטמפלרים עדיין עומדים בין הבניינים החדשים, ועל הכל משתלטת בניית מסילת הרכבת הקלה, שבינתיים היא רק מקשה על התנועה. בבניית המלון בו שהינו, מלון אוריינט שמרו על שתי כנסיות שהיו בשטח, והחדש משתלב עם הישן. מהגג של המלון בקומה העשירית נשקפים נופי ירושלים העתיקה והחדשה.

המלון השני שבו היינו, הוא משהו אחר לגמרי. זה מלון הנמצא במתחם של כנסייה, הלא היא הכנסייה הסקוטית סנט אנדרוז. מעליה מתנוסס הדגל הסקוטי. הבניין נבנה לפני למעלה ממאה שנה, והמלון צנוע, שקט ונעים. ממרפסת החדר נשקפת העיר העתיקה כולה. האווירה במלון מזכירה רומנים אנגליים מהמאה ה-19, ומכיוון שהחודש הוא דצמבר בלובי של המלון עומד עץ חג המולד מקושט ומואר, וברקע אפשר לשמוע בשקט, ללא רמקולים מרעישים, שירי חג המולד.

העובדים במלון כולם דוברי ערבית (חלקם מדברים מעט אנגלית ועברית ברמת מתחילים) ויש תחושה נעימה של דו קיום. תחושה דומה חשנו בנסיעותינו במוניות בעיר כשהנהגים רובם ככולם היו ערבים תושבי ירושלים המורחבת. האחד מהם סיפר לנו שהוא גר בצור-בחר, אני ספרתי לו, איך בתור ילדה הייתי יושבת שעות ארוכות בתלפיות וצופה בפלאחים של צור בחר כשהם יוצאים אל חלקותיהם, רכובים על חמורים לעבודת יומם. צור-בחר הייתה מעבר לגבול, ומבחינתי בגיל 12 היא הייתה רחוקה יותר מהירח. בתגובה, הנהג סיפר לי שהוא שמע סיפורים על התקופה הזאת מהסבתא שלו שנפטרה לאחרונה...

• הלכו לעולמם

אף אחד מהחמישה שאני רוצה להזכיר כאן, איננו ולא היה חבר כפר הנשיא, אבל חשוב להקדיש להם כמה מלים.

ניק קולינס ז"ל: אחיו היחיד, אחיו הצעיר של אלק קולינס נפטר לפני שבוע בביתו שבלונדון. ניק, שלא היו לו ילדים משלו, היה קרוב מאד לבני משפחת

קולינס, והנכד, ניר, בנם של אורן ותמר, היה אצלם בן בית מאז שעבר ללונדון. הוא היה בין המשפחה שליווה את האלמנה, אינגריד בלוויה. ניק ואינגריד הרבו לבקר בכפר הנשיא.

יהונתן ריבלין ז"ל: כמו ניק קולינס, גם יהונתן ריבלין היה חבר תנוע הבונים באנגליה, אך הוא ואחיו, דיוויד ז"ל, עלו ארצה לפני שנים רבות והקימו כאן את ביתם. יהונתן ואחיו היו בין אלפי בני משפחת ריבלין הענפה, והיו קרובים לנשיא המדינה לשעבר, וגם לספי ריבלין, שהיה נשוי לרינה נתן, בת כפר הנשיא. יהונתן היה מהנדס יצירתי במיוחד, ותרם רבות לבטחון המדינה, בזכות פיתוחים שהמציא ופיתח, ושעליהם אף זכה בפרס ישראל לביטחון המדינה, אותו קיבל מידידיו של מי שהיה שר הביטחון לוי אשכול. יכולתי לכתוב עוד רבות עליו, ומי שירצה לשמוע עוד, אשמח לספר לו ממה שאני יודעת על האיש.

אדי וויטהם ז"ל: תנחומי כפר הנשיא נשלחים למשפחת וויטהם הענפה עם פטירתו של האח, אדי. בנוסף להספדים שקראנו בשבוע שעבר ב"דברי", קראתי דברים שכתבו עליו בקהילה שלו. מתברר שאדי היה איש קהילה בנשמתו. תמיד מוכן לסייע, תמיד מוכן להקשיב, ובעיקר סייע למהגרים שהגיעו לעירו מארצות אסיה. חבל שלא זכינו שיחיה עמנו כאן, אבל בהכירנו את המשפחה רחבת הלב הזאת, אנו מצטרפים לצערם של בני הקהילה שבה הוא חי ונפטר.

האלוף (מיל) דן טולקובסקי ז"ל: שהלך לעולמו בגיל 104, היה דמות מופת בצה"ל ובחברה הישראלית.

טולקובסקי, מפקד חיל האוויר החמישי, הוביל את החיל בתקופת המעבר לעידן הסילון ופיקד עליו במבצע קדש. עוד קודם לכן לחם כטייס ספיטפייר במלחמת העולם השנייה, ולאחר שירותו הצבאי היה מחלוצי תעשיית ההון-סיכון וההיי-טק בישראל. דמותו שילבה מקצועיות, חזון ואצילות, והוא נותר מקור השראה לדורות של טייסים ומנהיגים. תרומתו לביטחון המדינה ולעיצוב עתידה הכלכלי והטכנולוגי תיזכר לעד, ועוד נתגעגע אל אישיותו.

- **רם לוי, מהבמאים החשובים בתולדות הטלוויזיה והקולנוע הישראלי,**
הלך לעולמו והותיר חלל גדול בתרבות המקומית. ביצירתו שילב עומק אינטלקטואלי עם רגישות אנושית נדירה, והעניק לצופים רגעים של מחשבה, ביקורת וחמלה. לוי היה פורץ דרך, שהעז להציב מראה מול החברה הישראלית ולשאול שאלות נוקבות על זהות, מוסר וזיכרון. עד כאן הדברים שכתבה האינטליגנציה המלאכותית על רם לוי, אבל אני זוכרת אותו דווקא בהקשר של כפר הנשיא. לפני 48 שנים, הייתי רכזת תרבות של הקיבוץ. הייתה תכנית שתכננתי בלוח השבועי של כפר הנשיא (כנראה מרצה אורח מבחוץ), ובאותו הערב עמדו לשדר בטלוויזיה

את סרטו של רם לוי, על פי הסיפור הנודע של ס. יזהר – "חרבת חיזעה". ואני זוכרת את הכעסים של חברים שבאו אלי בטענות שאני מקיימת ארוע תרבותי בשעה שבטלוויזיה משדרים סרט כל כך חשוב. אז עדיין לא הייה אפשרות של הקלטה מהטלוויזיה ואני עניתי לחברים שסוף סוף יש להם אפשרות בחירה. כשאתה בוחר בא' אתה מוותר על ב'. ככה זה בחיים...

• עוד טיול ותיקים יצא לדרך:

והפעם טיילנו לאזור בית שאן. התחלנו במבצר כוכב הרוחות והמשכנו לעתיקות העיר בית שאן. סיימנו בארוחת צהריים מעולה במסעדה "הלנה" בבית שאן.

אני רוצה להודות לצוות המארגן: עמליה (שעמלה על ההכנה, אך ביום עצמו הייתה אתנו ברוחה) ומיקי נוי, שדאג לכל כולל למזג האויר הטוב, למדריך יוסי שמעוני ממחניים, לנהג האוטובוס, לקיבוץ כפר הנשיא אשר מאפשר את החוויה הזאת, ולכל החברים, ובעיר החברות, שלאורך כל היום הציעו לי את עזרתם, לפעמים נזקקתי ולפעמים לא, אבל תמיד קבלתי בברכה ובהערכה, ולא היה לי אכפת להיות זקנה וזקוקה.

נתראה בטיול הבא.

ולסיום ברכות לחג אורים מאיר ומיטיב. אני בטוחה שאפילו כרמל בן חורין תסכים שמותר לאכול סופגנייה אחת במהלך החג.

ואני מתפללת שעד הגיליון הבא כבר יושב רן גואילי ז"ל מעזה לקבורה מכובדת באדמת עלומים, ונוכל לזרוק את סיכת החטופים, ולאמר : לא עוד.

תמר וולפין

.

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוֹד אֵלֶּם

יעל נמנוב ז"ל - (5/7/2015 - 28/7/1925)

יעל נולדה בגרמניה ועברה לאנגליה ב"קנדר טרנספורט". עברה את הכשרת "גורזי ליז" ועלתה לארץ באניה "יגור" לא לפני ש"בילתה" תקופה במחנה המעצר הבריטי בקפריסין.

אנחנו מכירים את יעל כעובדת שנים רבות בחינוך וכאשר הפסיקו לעבוד 24 שעות ביממה, מצאה לה את תחביב הקרמיקה בו עסקה ברצינות. יעל כתבה רבות ב"דברי הכפר" וגם היתה בצוות העריכה של העיתון. יעל, אף היא תזכר באבן פינה ממשית והשפעתית במורשת הקהילה שלנו

<https://khbbm1.wixsite.com/2015-04>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

זהירות מנוכלים - הסיפור שלי

זהירות!

סיפר – אילן מדינה

רשמה – מיכל אשחר

אני רוצה לספר על מה ואיך זה קרה לי, כדי להזהיר אנשים אחרים, שלא ייפלו לזה עוד. זה התחיל מפרסומות בטלגרם, תצפה בפרסומת ותקבל על זה שקל, שני שקלים, חמישה שקלים.. אז הקלקתי על פרסומות עד שהגעתי למאתיים שקלים, שאמורים לתת לי. ואז פנו אלי והציעו לי להרוויח יותר כסף. בהתחלה הציעו להצטרף לאיזו יזמות שאפשר להרוויח בה יפה, הייתה הגרלה בשביל להצטרף, ואז היזם חזר אליי ואמר שלא עליתי בהגרלה אבל הוא יכול לעזור לי להרוויח כסף, במסחר בקריפטו ובבורסה האמריקאית. ואז זה התחיל, היה את הניצוץ הזה של – בואו נראה מה זה. השקעתי סכום קטן, של 218 שקלים, והתחברתי לאפליקציה שמראה את הרווחים. באפליקציה ראיתי שהסכום באמת עולה, ואני מרוויח מזה, וזה הגיע לכמעט מאה אלף שקל. ואז כשרציתי להוציא את הכסף, הוא התחיל לבקש ממני כל מיני תשלומים בשביל לשחרר את הכסף.

קשה לי לדבר על זה, אבל צריך לדבר על זה כדי שאחרים לא יעברו את זה.

ואז זה התחיל להתעכב, וכל פעם היה צריך עוד סכום בשביל "אישור" ו"מס" ו"עורך דין" ושירותים כאלה ואחרים שיאפשרו לכסף לעבור. כל הזמן הסברים למה זה עדיין לא עובר – "מגבלות כספיים אמריקאיות", והבטחות שעוד עשרים דקות-שעה-מחר בבוקר הכסף עובר. בבוקר מסתבר ש"הבנק דחה את ההעברה" וצריך לעשות עוד משהו. וככה עוד תשלום ועוד תשלום, בשביל שאוכל לקבל את הסכום שרשום שהצטבר לי, שבינתיים המשיך לטפס והגיע לכמעט מאתיים אלף. וכל פעם הוא מבטיח שזה התשלום האחרון, כל הזמן זה או-טו-טו קורה.. עד שלילה אחד הבנתי שאני משקיע הרבה כסף ולא רואה שום דבר.

וגם אז, היה קשה לי לוותר, כי הם יודעים ללחוץ על הכפתורים שלך, זו המיומנות שלהם, לסחוט אותך גם רגשית, וגם נפשית. אני מסתכל היום איך נשאבתי לזה, ומבין שזו המומחיות שלהם: "אני מבטיח לך, זו פעם אחרונה, ואתה מקבל את הכסף, ולמה אתה מתעלם ממני, אתה רואה שאני בא לקראתך, אני מראה לך את הדרכון שלי, את התעודות שלי" – ומן הסתם, הכל מזויף.

באותם ימים הגעתי למצב נפשי קשה, ואפילו היו לי מחשבות לא טובות. המשכתי לעבוד כרגיל, אף אחד לא ידע על מה שעובר עליי, אבל כשהייתי מגיע

הביתה, הייתי "מוריד את המסכה" ושוקע במחשבות על איך אני יוצא מזה. אמרתי לאדם הזה, אני עוצר, זה משפיע עליי נפשית. הוא אמר לי, זה סכום אחרון להעביר, ואני אעזור לך בזה שלא אקח את העמלה שאתה חייב לי.

ואז הגיע הרגע, לפני שבוע-שבועיים. הייתי במצב נפשי לא טוב, ושלחתי הודעה לרתם (איילון), אמרתי לו שזה המצב, שנראה לי שמישהו סחט אותי. בבוקר הוא בא והסתכל על הטלפון, אמר לי – הוא עבד עליך פה, אנחנו עוצרים את זה. הלכתי להגיש תלונה במשטרה. רתם הלך איתי גם לבנק, ניסינו לבטל תשלומים שנעשו בכרטיס אשראי, אבל זה לא הצליח כי הם בדקו איתי בזמן שעשיתי את ההעברות ואני אישרתי, אבל אמרו לי – תגיד תודה שעצרת כאן, יש אנשים שהפסידו מאות אלפים, מיליונים, את הבית. אני הפסדתי שמונים אלף. למזלי לא השארתי את הפרטים של כרטיס האשראי אצלו. כל פעם אני העברתי את הכסף. יש כאלה שנותנים לנוכלים את הפרטים של כרטיס האשראי ואז הם לוקחים כמה שהם רוצים.

ואז רתם ראה שאני בבעיה גדולה, והציע לעשות גיוס המונים. ועכשיו כשאני רואה את ההתגייסות של האנשים, הרבה אנשים תרמו, וזה מאוד מרגש אותי. אני מרגיש שאני לא לבד, ואני מרגיש שאני חייב להסביר, על איך זה יכול לקרות, כדי שזה לא יקרה יותר לאנשים. בכל פעם שאני מדבר על זה, זה מרגיע כי אני שומע על עוד ועוד אנשים שקרו להם דברים דומים, שעקצו אותם, והם לא מדברים על זה. ואז אני מרגיש שאני לא לבד.

אני אעשה את הכל כדי שאנשים יידעו שיש את הדברים האלה, שייחשפו לזה ויבינו, שיש אנשים רעים, שיכולים לעשות לך רע בחיים, ולפגוע ולקחת לך את כל הכסף שלך. למרות שאני לא מהאנשים שאוהבים לדבר, אני חושב לעשות הרצאה על זה, כדי שאנשים יבינו איך זה יכול לקרות, ויזהרו.

לינק לקמפיין לסיוע לאילן:

<https://rayalon1984.github.io/Help-Ilan-campaign>

חלל אחד חטוף נמצא כבר 798 ימים בשבי

סערות וגשמים בחורף, לבלוב עצים באביב, שרב קיצוני בקיץ, רוחות מזרחיות בסתיו - כבר 798 ימים שהעולם מסתובב אבל רני עוד לא חוזר...

אנחנו לא מתרגלים, ממשיכים לספור עד להשבתו של רני-

רני גואילי, בן 24 במותו, בנם של טליק ואיציק, אח של עומרי ושירה. חי חיים מלאים בשמחה, אהב לצחוק, לשמוח, לרכוב על אופנועים. רני יצא להילחם באזור עלומים, הציל עשרות, נחטף ונמצא עדיין בעזה.

שירי מלחמת חרבות ברזל

אביהו פנחסוב זאב נחמה בשיר חדש על פוסט טראומה: "כואב לי לדבר"
מאז ה-7 באוקטובר חלה עליה בנושא התמודדות החיילים עם הטראומה האישית שהם
סוחבים בעקבות שירותם הצבאי. הזמר אביהו פנחסוב (מועדון הקצב) וסולן להקת אתניקס
משתפים פעולה בשיר חדש שעוסק בדיוק בנושא הזה.
הזמרים המצליחים משתפים פעולה בשיר חדש שמדבר על ההתמודדות של החיילים
ששירתו במלחמה מאז ה-7 באוקטובר.

השיר החדש שנקרא "שש אחרי המלחמה", נכתב לאחר שפנחסוב (מועדון הקצב) בילה
במשך תקופה ארוכה בהופעות בבסיסים ובשטח, ופגש אלפי חיילים שהניחו את חייהם
הפרטיים, את העסקים ואת המשפחות, והתגייסו להגן על המולדת.
באחד הלילות, חלם אביהו פנחסוב על חיילים החוזרים הביתה, מתפרקים, שותים,
מתחבקים, אך לעולם לא שוכחים את מה שהיה שם בלב הקרבות ואת החברים שלא חזרו
איתם. אביהו פנחסוב הרגיש שהפזמון חייב דמות עם סאונד ישראלי ומנחם נוצר
שיתוף הפעולה המעניין בין פנחסוב לזאב נחמה, סולן להקת אתניקס.
שש אחרי המלחמה" הוא שיר של אהבה, ריקוד ותקווה, שנולד מתוך כאב עמוק. הוא מבקש
לתת מקום גם לשמחת החיים שמחויבת לחזור, ההתפרקות שאינה שוכחת את מה שהיה
שם וגם מהווה התמודדות עם המראות הקשים והזיכרונות שאיתם נאלצים להתמודד
החיילים בתום שירות צבאי ארוך.

שש אחרי המלחמה

מילים ולחן: אביהו לנדזור וגלעד כהנא

שש אחרי המלחמה
אז בוא נרקוד על זה
כולם שבת שוטים בוכים
מפרקים הרבה
נמרים
כל הלילה
רעבים
בואו הביתה
כואב לי מאוד לדבר על הכל
אז בוא נרקוד על זה
שש אחרי המלחמה
זוכר את כל מי שהיה
הם שומרים עלי
אז חוזר עכשיו לנשום
מלאכים עלי
היום
אמא אני כאן!
אמא אני כאן!
אמא אני כאן!
אמא אני כאן!

שש אחרי המלחמה
 לא מרגיש את זה
 בא בלי פחד
 בא לי אבא
 מחבק הרבה
 באוויר
 כל הלילה
 נשברים
 בואו הביתה
 כואב לי מאוד לדבר על הכל
 אז בוא נרקוד על זה
 שש אחרי המלחמה
 זוכר את כל מי שהיה
 הם שומרים עלי
 אז חוזר עכשיו לנשום
 מלאכים עלי
 היום
 אמא אני כאן!
 כן אמא אני כאן!
 אמא אני כאן!
 אמא אני כאן!
 הם שומרים עלי
 אז חוזר עכשיו לנשום
 מלאכים עלי
 היום
 שש אחרי המלחמה
 כואב לי מאוד לדבר על הכל
 אז בוא נרקוד על זה
 שש אחרי המלחמה
 אז בוא נרקוד על זה
 בוא נרקוד על זה...

מרים קנדל 13.12

אפרים מעין

דניאל אמויאל 14.12

בלהה איילון

ארטל אורן 15.12

פלג דוד

אודי אגם 17.12

דני קפלן

לוטם שמואל

פט בן זאב 18.12

מיכל אשחר

מוריה אלמן

סיפור לשבת

היום שבו הבנתי שאני הופכת למישהי שמעולם לא רציתי להיות.

התפרצתי, "את יכולה בבקשה פשוט למהר יותר, אימא?" השתמשתי בקול רם מספיק כדי שכל מי שהיה בתור בקופה ישמע, וראיתי את אימי בת ה-78 נרתעת בהפתעה.

הרגע הזה נשאר איתי. זה היה הרגע שבו הבנתי שהפכתי לסוג של אדם חסר סבלנות שמעולם לא חשבתי שאהיה.

זה היה יום רגיל של אמצע שבוע, במינימרקט שכונתי שמשמש גם כמקום מפגש חברתי. מיהרתי פנימה אחרי העבודה, מלהטטת בין מיילים שלא מפסיקים להגיע, חשבונות שלא שולמו, דד-ליינים והלחץ המתמיד שהפך איכשהו לחלק נורמלי מהחיים המודרניים.

אימא הלכה לצידי, יד אחת על העגלה, השנייה מייצבת את עצמה במקל ההליכה שלה. גבה התעקם מעט, כל צעד נלקח בסבלנות זהירה של מישהי שגופה נשא משקל רב שכופף אותה. שנים של עבודה במפעל, ומאוחר יותר הרמת דיירים כעוזרת סיעודית, זה שחק את מפרקיה.

"את חושבת שיש לנו זמן לזה?" מלמלתי כשהיא עצרה לרגע כדי לקרוא את התווית הקטנה על צנצנת הרוטב.

היא חייכה ברכות, מפספסת את הלחץ שלי.

"אני רק רוצה לוודא שזה לא מלוח מדי. אני דואגת ללחץ הדם שלך," היא אמרה.

לחץ הדם שלי. אפילו עם ידיה הרועדות, היא עדיין ניסתה לטפל בי.

עד שהגענו לתור לקופה, הכול סביבנו הרגיש חסר סבלנות - נקישות רגליים, אנחות, אנשים בודקים את השעונים והטלפונים שלהם.

הקופאית בירכה את אימא בחביבות. "קחי את הזמן, דרלינג".

אימא הושיטה יד לתיקה לחפש את הארנק . ידיה רעדו כשהיא פתחה את הרוכסן, וכמה מטבעות התגלגלו על הדלפק . הרגשתי חום עולה על פניי.

"אימא, לחשתי, מתוסכלת, "דיברנו על זה, אל תעמדי לספור מזומן עכשיו! פשוט תשתמשי בכרטיס".

היא הנהנה במהירות, מבולבלת, ושלפה את כרטיס האשראי שלה. הוא החליק מידיה פעם אחת. פעמיים. נער מאחורינו נאנח בדרמטיות.

דמיינתי את האימיילים שלא נקראו , את הפקקים שמחכים לנו בחוץ , את העבודה שעדיין הייתי צריכה לסיים כשאגיע הביתה . באותו רגע, אימי - האישה שפעם עבדה בשלוש עבודות כדי לגדל אותי - הרגישה לי כמו עול שמכביד עלי.

"את יכולה בבקשה פשוט למהר, אימא?" הפעם המילים יצאו בקול רם. בקול רם מדי.

הכול נותר דומם.

ידיה נעצרו באוויר. עיניה פגשו באיטיות את שלי.

לא היה בהן כעס - רק בלבול קטן וכואב. "אני... מנסה," היא לחשה.

הקופאית הגישה לה בעדינות את הקבלה . "את בסדר גמור, גברתי".

הלכנו למכונית בדממה . העמסתי את המצרכים בזמן שהיא נאבקה עם חגורת הבטיחות שלה, ידיה עדיין לא יציבות . לא עזרתי . בושה זחלה לכל תא בגופי, אבל הגאווה שמרה עליי שקטה ומרוחקת.

ברמזור אדום בדרך הביתה, הצצתי עליה. היא בהתה בידיה הנחות בחיקה - פרקי האצבעות נפוחים, עור דק, ורידים בולטים כמו חוטים כחולים עדינים.

"הידיים שלך בסדר?" שאלתי בשקט.

היא צחקה קלות. "הענתיקות האלה ? הן פשוט לא מקשיבות לי כמו פעם".

ואז, בעדינות היא הוסיפה: "הן עשו כל כך הרבה".

המשפט הזה נשאר איתי הרבה אחרי שהגענו הביתה.

מאוחר יותר באותו ערב, בזמן שהיא נמנמה בכורסה שלה, עליתי לעליית הגג וחפשתי אלבום תמונות. מצאתי קופסה שכותרתה "לשמור". בפנים היו תמונות שמעולם לא ראיתי קודם לכן. תמונות שלה הרבה לפני המקל, הרבה לפני הידיים הרועדות.

אימא בת עשרים על רצפת מפעל, זרועות חזקות ובטוחות. אימא בת שלושים, אווזת אותי על ירך אחת ומצרכים בשנייה, צוחקת. אימא בת ארבעים, במדי עוזרת הסיעוד שלה, מטפלת בעדינות באהוב של מישו אחר.

ידיים שפעם הרימו, נשאו, ניקו, בישלו, ארזו ארוחות צהריים, קשרו את נעליי, סרקו את שיערי, והחזיקו את כל חיינו יחד.

ואז מצאתי תמונה שלה נושאת שני סלי כביסה במעלה מדרגות הדירה בזמן שאני עמדתי למעלה, ידיים שלובות, חסרת סבלנות אפילו אז.

ישבתי על רצפת עליית הגג ובכיתי - בשקט, כמו שבוכים כשסוף סוף מבינים את משקל עברו של מישו אחר.

למחרת בבוקר, אימא ישבה ליד שולחן המטבח וניסתה לפתוח בקבוקון גלולות. אצבעותיה התפתלו שוב ושוב, אבל הפקק לא זז.

"בואי", אמרתי בעדינות. "תני לי לעזור".

היא היססה לפני שהגישה לי אותו. ההיסוס הזה כאב יותר מכל דבר אחר.

"נהגתי לפתוח כאלה לסבתא שלך", היא מלמלה. "עכשיו אני אפילו לא יכולה לפתוח את שלי".

"אני מצטערת על אתמול", אמרתי פתאום. "בחנות".

היא נראתה מופתעת. "פשוט היית לחוצה", היא אמרה במהירות. "אני איטית. זה בסדר".

אבל זה לא היה בסדר. לא בשבילי. "אימא... זה גורם לך להרגיש רע כשאת צריכה עזרה?"

היא נאנחה ברכות. "להזדקק לעזרה זה לא החלק הקשה. להרגיש שאני מפריעה... זה מה שכואב".

היא הקישה באצבעותיה על השולחן, לאט, במכוון. "כשהייתי בגילך", היא המשיכה, "יכולתי לסחוב אותך, את תיק בית הספר שלך, ושלוש שקיות קניות

במעלה המדרגות בלי לנוח. הגוף שלי זוכר את זה, גם אם הוא לא זז עכשיו כמו פעם".
דבריה כיווצו לי את החזה.

"לא האטתי מבחירה", היא אמרה. "הגוף שלי פשוט סוף סוף מבקש חיים עדינים יותר".

חשבתי על כמה בקלות אנחנו צופרים לנהגים מבוגרים, כמה מהר אנחנו מתעצבנים בתורים, כמה קשה אנחנו שופטים צעדים איטיים יותר. שוכחים שאנחנו מסתכלים על העתיד שלנו.

אנחנו הצעירים, חיים בעולם מהיר. הם המבוגרים, נעים בקצב אנושי.

בבקשה, לפני שאתם נאנחים, לפני שאתם מגלגלים את העיניים, לפני שאתם מדברים בחדות - עצרו.

אם החיים יהיו נדיבים כלפיכם, אז יום אחד אתם תהיו אלה שנעים לאט יותר, שזקוקים לעזרה, שמקווים לחדש. ובאותו רגע, העולם שעזרתם לבנות הוא העולם שבו תצטרכו לחיות.

סבלנות לא מרפאת מפרקים כואבים או ידיים רועדות ומפילות דברים. אבל היא עושה משהו משמעותי לא פחות: היא מזכירה לזקנים שלנו שהם עדיין חשובים. היא הופכת רגע קשה לרגע מכובד. סבלנות לא עולה כלום, אבל מרפאת כל כך הרבה. ואולי כשאנחנו מתרגלים את החדש הזה היום, אנחנו בונים עולם רך ועדין יותר עבור הגרסה המבוגרת של עצמנו.

עיבוד מאנגלית לעברית – חמדה גלעד ©

